

DETEKTÍVNY ROMÁN PODĽA SKUTOČNEJ UDALOSTI

ROMAN HORŇÁK

RED
WINE
69

E

Vydavateľstvo Elist
www.elist.sk

ROMAN HORŇÁK

Podľa námetu Mariky Berešovej

Autor: © Roman Horňák
Korektúra: Anetta Letková
Obálka: © Matej Faltin
Vydavateľstvo: © Elist, Liptovský Mikuláš
Rok vydania: 2021, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-384-0

Mená v tomto príbehu sú vymyslené. Príbeh sa opiera o skutočné udalosti. Kvôli autenticite deja ich však autor zámerne infiltroval do košických ulíc a blízkeho okolia.

Venujem skvelým súrodencom:
Danielovi a Laure D.
Tomášovi a Lukášovi I.

ĎAKUJEM všetkým, ktorí so mnou spolupracovali.

Všetkým, ktorí mi akýmkoľvek spôsobom pomáhali,
ďakujem za trpezlivosť.

ĎAKUJEM svojmu vydavateľovi Petrovi Hoferekovi za
jeho starostlivosť.

ĎAKUJEM vydavateľstvu ELIST.

Veľká vďaka patrí korektorke Anette Letkovej.
Za vzhľad obálky ďakujem Matejovi Faltinovi.

ĎAKUJEM vám, mojim ČITATEĽOM.
Ste mojou oporou.

MOTTO:

Pomsta je rozkošou len pre slabý charakter.

Decimus Iunius Iuvenalis

PROLÓG

Košice 2018

Nočný klub Miracle

Sedel chrbtom k naleštenej tyči, okolo ktorej sa zvjala sporo odetá slečna.

Jej pevné silikónové prsia veľkosti päť akurát strhli pozornosť trojice mladíkov, skvele sa zabávajúcích v jednom z boxov potiahnutých ohnivým plyšom.

Tancujúcu striptérku s desaťcentimetrovými podpätkami si vôbec nevšimal.

Momentálne opeľoval dve mladé žaby. Sedel oproti nim a galantne točil už tretie kolo s Courvoisier Imperial, fajnovým koňakom. Bol si takmer istý, že každú chvíľu sa obom dáмам dostane do hláv aj pod nohavičky. Sex v trojici miloval.

V minulosti nepohrdol ani štvoricou mladých slečien, s ktorými sa veľmi ochotne podelil o posteľ.

Bol satyr.

Rovnako ako upír, ktorý baží po krvi, aj on túžil po každej, ku ktorej čo i len privoňal. Nebola to však krv, čo ho na ženách priťahovalo. Vnímal ich iba živočíšne, pudovo, ako objekty sexuálneho uspokojenia. Jeho náručím ich prešlo viac, než je párov topánok v jednej z najväčších predajní v meste.

Disko hudba sprevádzaná ženskými vzdychmi dodávala tejto atmosfére ten správny šmrnc.

Ktorýsi z mierne podnapitých hostí siahol na zadok obsluhujúcej slečny. Okamžite ho spacifikoval ochrankár, ktorý mu jednu vyľal, a než sa stihol spamätať, už mu kvapkala krv z rozbitého nosa.

Najprv sa chcel ohradiť, no pri pohľade do súperových očí to pre istotu vzdal. Vyše dvojmetrový chlap vážiaci viac ako metrák by mu nedal ani najmenšiu šancu. Prelomil by ho v páse ako šparadlo.

„Kecni si na rit!“ prepálil ho pohľadom, až by skyslo mlieko. Zmohol sa na jedinú. Bez reptania počúvol a zacúval späť do mäkkého boxu.

„Takto sa mi páčiš, kamoš,“ zaškeril sa a potľapkal ho po líci.

Dvere klubu otvorila mladá, asi dvadsaťjedenročná žena. Červená kučeravá hriva jej siahala takmer po pás. Chvíľu stála a zaostrovala zrak. Akoby niekoho hľadala. Vyzerala dosť podráždene. Mala veľmi unavené oči. Zdalo sa, že týždeň nezažmurkala oka.

Barmanovi udrela do očí takmer ihneď. V stotine sekundy si ju premeral od kolien až po krk a zvodne našpúlil pery. Vlnil sa v rytme hudby s antikorovým šejkrom v ruke.

„Mám návrh,“ pousmial sa potmehúdsky popod nos.

„Aký návrh?“ opýtala sa jedna zo slečien, pričom nezabudla žmurknúť na tú druhú.

„Vypadneme odtiaľto? Spolu, všetci traja, hm?“ Jazykom si oblízal vrchnú peru.

„A kam by sme šli?“ spýtala sa druhá a nezabudla štuchnúť do kamarátky.

„Niekde, kde nám bude oveľa lepšie ako tu,“ frajersky sľkol vzduch pomedzi zuby. „Postarám sa o vás,“ pozrel sa na jednu a potom na druhú. „O obidve. Nemajte obavy.“

Kočky na seba mrkli aj sa zachichúňali.

V sekunde bolo rozhodnuté.

„Fajn, prečo nie?“ zapišľala jedna z nich.

Už-už chcel vstať od stola, keď vtom...

„Neozval si sa,“ zaznelo v priestore.

Zdvihol hlavu. Opäť sa rozvalil v boxe.

Obidve slečny si ju tiež so záujmom prezreli.

„Čo? Ty... kto vlastne si?“ zareagoval prekvapene a tváril sa, akoby ju videl prvý raz v živote.

„Sľúbil si, že zavoláš,“ bodala ho pohľadom ako osa.

„Sľúbil som, že zavolám? Tebe? Kedy? Niečo si si šnupla? Nejakú extázu?“ rozosmial sa teatrálné. Pozrel sa na dievčatá a poklopkal si po spánku, čím sa snažil naznačiť, že dotyčná má

zjavne v hlave o koliesko menej.

Dych sa jej zrýchlil, do očí sa jej natlačili slzy.

„Sľúbil si to...“ zopakovala.

„Zmizni, prosím ťa,“ zagánil na ňu. „Vyrušuješ nás! Ak si si to nevšimla...“

Obidve slečny, mierne posilnené alkoholom, ju vysmiali.

„Počula si? Krava! Strať sa!“ ozvala sa prvá.

„Tam sú dvere, ty štetka!“ dokončila druhá.

Kývol hlavou na gorilu.

Plecnatý muž popíjal drink pri bare. Okamžite vstal.

„Problém, kámo?“ spýtal sa chlapíka v boxe.

„Zbavíš nás tejto...“ hľadal tie správne slová, „... kurvy?“

„Čože? Kurvy? Ja som kurva?“ nahlas prehltla a po líci jej stiekla slza.

„Tak pod’!“ schmatol ju ochrankár za plece.

„Ale...“ usilovala sa namietat’. „Sľúbil si, že sa ozveš! Že zavolaš... že my dvaja...“

Ochrankár si pritlačil obrovskú dlaň na hrudník.

„Nechcem ti ublížiť. Si baba. Nenúť ma do toho! Odíd’! Po dobrom. Bude to?“ nespustil z nej zrak.

„My dvaja sme neskončili,“ rozplakala sa. „Toto škaredo oľtutuješ! Škaredo!“ zapichla do neho ukazovák.

Hlasno si povzdychol a ochrankárovi naznačil, aby už konečne zakročil.

„To už stačilo! Tak pod’, padaj odtiaľto!“ Mykol ňou tak silno, až si myslela, že jej vyklbil rameno.

„Au, to bolelo!“ oborila sa na neho. „Nie som vec! Jasné?“

„Ani tu nie si vítaná.“

„Lenže on mi sľúbil, že...“ snažila sa mu vymknúť zo zovretia.

„Páľ už do piče!“ schmatol ju znova.

Tentoraz sa s ňou nebabral. Zdvihol ju zo zeme, preniesol cez celý klub a vyhodil na ulicu.

„A už sa nevracaj! Inak ti ublížim.“

O minútu už stála v daždi pred klubom ako zmoknuté kurča. A nechápala. Slzy jej tiekli potokom. Mala dojem, že jej

roztrhne hrudník. Srdce jej búšilo tak rýchlo, až si myslela, že ju klepne hneď na mieste. Nemohla sa nadýchnuť. Lapala po dychu. Prežívala silnú triašku. Telo sa jej chvelo v jednom kŕči. Už to nevedela kontrolovať.

Vtom pocítila ostrú bolesť. Chytila sa za brucho. Silno si zahryzla do spodnej pery. Tá bolesť bola neznesiteľná. Podlomili sa jej kolená. Kľakla si na chodník. Po stehnách jej stekala krv. Rukou sa chytila za rozkrok. Syčala od bolesti. Obzrela si zakrvavenú dlaň. Zatočila sa jej hlava. Stratila vedomie. Zosypala sa priamo na kamennú dlažbu chodníka. Padla krížom, bruchom cez obrubník, hlavou priamo na vozovku.

Taxikár zabrzdil v poslednej chvíli.

1.

Košice

Nedeľa 11. júla 2021

7.45 hod.

Červený rak, výpadovka z mesta

Okolo betónového piliera bolo rušnejšie ako obvykle.

Dopravná polícia už sto metrov pred mostom obmedzila prejazd v pravom jazdnom pruhu a všetky prechádzajúce autá odkláňala na ľavú stranu.

Stál som s rukami vo vreckách, naklonený nad bielou igelitovou taškou. Bola vložená v kartónovej škatuli.

Števo v miernom pokľaku fotografoval jej obsah.

Viki neďaleko vypočúvala dvoch Rómov, ktorí našli spomínanú škatuľu aj s jej obsahom.

„To je tvoje?“ opýtala sa jedného z nich a ukázala na rozdrúzanú káru, plne naloženú železom.

„Ta, spoločné, teta,“ odpovedal.

„S kým spoločné?“ zagánila na neho.

„S jeho,“ ukázal prstom na druhého.

„S ním,“ tiež mrkla bokom.

Chlapec nechutne potiahol nosom. Jeho pohľad bol mierne nepríčetný. Akoby zaspával na nohách.

„Odkiaľ to máte?“

„Našli sme,“ odvetil a zasa potiahol nosom.

„Kde ste to našli?“

Mladý, asi štrnásťročný Róm sa otáčal do všetkých možných strán v snahe identifikovať aspoň smer, odkiaľ prišli.

„Tam,“ ukázal na vysokú trávu v poli.

„Tam?“ nerozumela.

„Tam sme to našli.“

„Jasně! Tri kanálové poklopy, štyri radiátory, medené káble, dokonca vidím aj pílku... Toto bolo v poli?“

„Hej, čarna skladka,“ usiloval sa vysvetliť Viki.

„A kam ste s tým išli?“
„Nahlašic, vám,“ odpovedal, pričom priadol ako kocúr.
„V podstate robíte mestu službu. Ste hotoví environmentalisti.“ Myslela si, že ju hneď na mieste trafi šľak.
„Ľe, teta, my nie sme metalisti. My sluchame disko.“
„Je vám jasné, že toto zostane tu.“
„Jooj, teta, nebuďte taká...“
Tak či onak ste to chceli nahlásiť, však?“ zdvihla obočie.
„Hej,“ odvetil s obrovským smútkom na tvári.
„Teraz k veci, dobre?“ premerala si oboch.
Prikývli, ale už so skormútenými pohľadmi na tú hrbu železa, s ktorou sa už v duchu nadobro rozlúčili.
„Ako ste sa k tomu dostali?“ ukázala prstom na škatuľu s igelitkou vnútri.
„Nijako. Išli sme okolo, kukáme... krabica. Tu bula pri mure,“ vysvetľoval a zároveň ukazoval prstom.
„Teraz ste však od piliera tri metre,“ nerozumela.
„Ta on ju vyrucil, še zľeknul, jak kuknul do dnuka,“ buchol mladšieho brata po pleci.
„Už si v pohode?“ spýtala ho.
„Už hej, teta. Som nečekaľ, že tam budze toto,“ zatiahol róm-skym akcentom.
„Rozumiem,“ poškriabala si Viki bradu. „Nevšimli ste si niečo zvláštne?“
„Co?“
„Hocičo. Nevideli ste tu niekoho? Výhľad ste mali. Neodchádzal dakto odtiaľto? Napríklad autom. Alebo nebol tu niekto, keď ste prišli?“
„Ľe, teta, nikto tu nebul ani nijaky motor sme nevidzeli, co by s tadzi akurát odišol,“ krútili obaja hlavami.
„Kde bývate?“ zagánila na nich.
„Na Hrebendovej dvanásť,“ ukázal rukou na Luník IX.
„Ste súrodenci?“
Prikývli takmer naraz.
„Ako sa voláte?“
„Ja som Omar,“ predstavil sa starší, „a brat Enriko.“
„Super. A priezvisko?“

„Kotlár,“ znova potiahol nosom.

Trochu jej skrútilo kútiky úst. Pre istotu si zakryla ústa dlanou, aby nezbadali, že sa smeje.

Obaja stáli ako soľné stĺpy.

„No čo, banda?“ ozval som sa.

Viki sa otočila, prikradol som sa spoza jej chrbta.

„Ta...“ Chlapci od prekvapenia stratili reč.

„Čo ta?“ spýtal som sa.

„Ta nič.“

„Ta nič?“

„Nič,“ zopakoval starší z dvojice.

„Toto je čo?“ ukázal som bradou na hromadu ukradnutého železa.

„Sme našli,“ odpovedal Omar.

„Našli ste,“ zahundral som si popod nos. „A po hlave jednu nechceš? A ty druhú!“

„Nebite nás, ujo,“ prosil.

„Ešte som ani nezačal. Tak vysyp, ako ste sa k tomu dostali?“

„Sme išli okolo.“ Chlapci mali plač na krajíčku.

„Nerev, ešte som ti nefukol,“ prihovoril som sa mu jemne.

Mladší, jedenásťročný Enriko, si už chrbtom dlane utieral oči, dočista zaplavené slzami.

„Tu stojte!“ prikázala Viki a odtiahla ma nabok.

„Prestaň. Vidíš, že sa ťa boja. Už som ich vypočula. Tú škatuľu s taškou našli, keď prechádzali okolo s hentou károu. Tvrdia, že bola položená pri pilieri. Boli iba zvedaví. Mladší ju otvoril a nazrel dnu. Vystrašilo ho to až tak, že ju hneď zahodil. Sú to na smrť vystrašené decká. Mám ich adresu a tiež viem, ako sa volajú. Momentálne sú tu zbytoční. Čo myslíš?“ čakala na odpoveď.

„A s týmto čo?“ zadíval som sa na rozdrúzanú káru, ktorá klesla pod železom.

„Už som brnkla kamarátovi na úrad, tie poklopy niekde chýbajú.“

„A s nimi?“

„Štrnásť- a jedenásťročný. Škoda nášho času, nemyslíš?“

Pristúpil som k nim.

„Máš mobil?“ prihovoral som sa staršiemu.

„Nie, ujo.“

„Tak ako si zavolať?“

„Nevolať som, išli práve žandare na motoru, som na nich kýval. Zastavili a oni už volali.“

„Dobre, nateraz je to všetko. Mydlite domov! Obaja!“

„Ujo, chcem sa opýtať...“

„Hneď!“ ukázal som prstom na Luník IX.

Chlapci sa otočili na päte a pobrali sa na sídlisko. Cestou ešte otáčali hlavy. Pravdepodobne si mysleli, že odídeme a oni sa pokojne vrátia po hromadu železa.

Keď boli od nás asi sto metrov, zrazu starší na mňa zakričal:

„Bodaj by na tebe do rána bilu košuľu s plačom oblekali!“

Chcel som sa za nimi rozbehnúť, no Viki mi v tom zabránila.

„Nebuď ako malý,“ rehotala sa.

„Naozaj vtipné.“

Rozosmiala sa ešte viac.

Zrazu tých dvoch nebolo. Netuším, či sa niekam neschovali a z diaľky nepozorovali, čo sa bude diať.

Jedno viem však určite. Nedočkali sa.

Do pol hodiny prišiel autom s prívesným vozíkom chlapík z úradu a naložil všetko kradnuté.

2.

Kriminalistické oddelenie

Druhý deň ráno

„Všetci vedľa,“ nariadil Kuba, ani nepohol brvou. „Okamžite!“

„O koľko minút?“ opýtal sa Šturi, akurát ho nevnímal.

„Čomu si nerozumel?“ zapichol do neho pohľad.

Šturi doširoka otvoril oči a hľadal akúkoľvek vizuálnu pomoc okolia. Záchranu našiel u Ruda, ktorý mu palcom naznačil, že je čas zdvihnúť riť a preniesť ju do zasadačky.

„Kávu?“ opýtal som sa. Držal som v ruke dva téglyky.

„Iste,“ venovala mi Viki letný úsmev.

Pousmial som sa a podal jej jednu kávu. Sadol som si.

„Neruším?“ zadíval sa na mňa Kuba ako doberman na ratlíka.

Zdvihol som ruku na znak ospravedlnenia.

„Viki, vieš, čo je najkrajšie na holom chlapovi?“ zašepkal jej Šturi ponad plece.

Na okamih sa zamyslela. Odpila si z nápoja a pokrútila hlavou.

„Netuším. Čo už len môže byť najkrajšie na holom chlapovi?“

„Holá baba,“ zarehotal sa Šturi na vlastnom vtipe.

Viki iba zagúľala očami a povzdychla si.

„Upokojte sa!“ ozval sa major. „Karči, poprosím ťa,“ udelil mu slovo.

Súdny patológ Karol Kremnický sa opäť raz poriadne spotil. Skôr ako sa ujal slova, poriadne si utrel prepotené čelo. Klimatizácia momentálne nefungovala, preto z neho tieklo ako z vola. Ani nám to nebolo dvakrát jedno, ibaže on bol o polovicu ťažší než ktokoľvek z nás.

Dvojsedačka pod ním zakvílila, keď si spravil pohodlie.

„Ďakujem,“ odfúkol si. „Zdá sa, že máme končatinu bez tela. Trochu kuriózný nález, pravda? Bežne sa ruky nenechávajú iba tak voľne v škatuliach a igelitkách, ale všetko je raz prvýkrát.“

Niektorí z nás sa pousmiali.

Všimol si to.

„Božechráň, nechcem to zľahčovať, ale naozaj je to nezvyčajné,“ predniesol na svoju obranu. „Ľavá ruka bola odpílená tesne pod lakťom. Patrila mladej žene. Pestovaná, nechty krásne upravené, pedikúra na úrovni. Obrúčka a prstene na všetkých štyroch prstoch okrem palca. Už iba na základe pohľadu vieme usúdiť, že nejde o ruku sedliačky. Táto ruka v živote ťažko nepracovala. Nepatrí dieťaťu ani staršej žene.“

„Vek majiteľky ruky?“ opýtal sa Faker.

Trochu nepatričné, ale zaujímalo to aj mňa.

„Po dvadsiatke, ale pokojne mohla mať aj tridsať.“

„Dost' veľká odchýlka.“

„Ako vravím, mladá žena alebo dáma na úrovni. Nádherne dlhé prsty, pokožka bez jedinej chybičky krásy. Jednoducho tip-top.“

„Spomínal si rez pílou,“ ozval sa Rudo. „Myslíš ručnou? Na drevo?“ naznačil rezanie pílou.

„Nie,“ pokýval patológ vztýčeným ukazovákomp sprava doľava. „Určite nie. Rez bol rýchly. Cirkulárka, kotúčová píla alebo flexka.“

„A čo motorová píla?“

„Ani to nie. Reťaz zanechá inú stopu ako kotúč so šírkou dvoch alebo troch milimetrov. Naopak, ručná píla, keďže spôsobuje devastačné poranenia ťahom, by šľachy, cievy aj samotné tkanivo dotrhala oveľa viac. Zbadali by ste to aj na odrezanej kosti. Takže sa prikláňam k rýchlemu rezu pod vysokými otáčkami. Bolo to hladké. Čistá práca,“ uzavrel Karči.

Šturi sedel za Viki. Díval sa do mobilu a obzeral si nahotinky. Príliš nepočúval, o čom sme sa bavili.

„Ďakujem.“ Kuba sa pozrel na Štefana, čím mu udelil slovo.

„Z prstov odpílenej ruky sme odobrali odtlačky. Pre istotu. Bez záznamu. Priznám sa, že nič iné som ani nečakal. Ďalšie odtlačky sa už nenašli. Nech to spravil ktokoľvek, dával si

veľký pozor. Pracoval v rukaviciach. Tie prstene sú momentálne jediné, čo nám môže pomôcť pri identifikácii. Nieкто ich možno spozná, zvlášť ak boli všetky pohromade na jednej ruke. Nie je až také bežné, aby ich mladá dáma nosila na každom prste. Predpokladám, že nejaké mala aj na druhej ruke.“

„Určite,“ ozval sa Rudo. „Je málo pravdepodobné, aby ich slečna alebo mladá dáma nosila iba na jednej.“

„Samozrejme,“ pokračoval Štefan, „informovali sme všetky nemocnice a zároveň ich požiadali o pomoc. Ak v niektorej prijmú mladú ženu bez ľavej končatiny, okamžite nás budú informovať. Nie je totiž vylúčené, že žena stále žije.“

„Bolo nutné kontaktovať všetky nemocnice?“ spýtal som sa. „Zabralo to veľa času, však?“

„Ani nie,“ pousmial sa. „Pomohol som si chatbotom, ktorý rozposlal e-maily do všetkých zdravotníckych zariadení v priebehu niekoľkých minút. A či to bolo nutné? Nebolo, ale máme väčšiu istotu. Nikde nie je napísané, že žena nemohla prísť o ruku trebárs v Žiline alebo Trnave. Nevidím žiadny problém spáchať trestný čin tam a zbaviť sa ruky v Košiciach. Položíš do kufra a o pár hodín vyložíš na opačnej strane republiky.“

„Áno, ak sa dívaš na to takto.“

„A ako by som sa mal? Zvažujem všetky alternatívy. Je evidentné, že dotyčný chcel, aby sa našla. Inak by ju zakopal, spálil, rozsekal či rozpustil v kyseline, aby ju nikdy nikto neobjavil. Naopak, nechal ju na viditeľnom mieste, hneď vedľa parkoviska pod mostom.“

„V poriadku, už mlčím,“ upokojil som ho a odpil si z kávy.

„Ak to miesto poznáš, vieš, že je málokedy prázdne. Aspoň ja tam stále vídam niekoho postávať. Pravidelne.“

„Takže páchatel' si to miesto vytypoval?“ spýtal sa Korba.

„S najväčšou pravdepodobnosťou áno. Je kopa iných miest, ale takmer prázdnych. Skôr sa tam motajú zatúlané psy. To by neriskoval.“

„Takže?“ opýtal sa major.

„Takže,“ odvetil Štefan, „buď nieкто zareaguje, ak spozná prstene, alebo sa nám ohlási niektorá z nemocníc, ak tam bude nieкто s takýmto poranením. Alebo nieкто nahlási zmiznutie.“

Trebárs rodinní príslušníci. Musíme už len čakať.“

„V poriadku, ďakujem. Má ešte niekto niečo?“ opýtal sa Kuba a rozhliadol sa po zasadačke.

„Nehláste sa všetci naraz.“

Nikto nemal žiadnu otázku.

„Šturi!“

„Čo? Ako?“ prebral sa k životu. Mobil schoval pod dlaň.

„Ale nič,“ kývol major rukou. „V tom prípade sa môžete vrátiť k svojej práci,“ uzavrel. Zložil si okuliare a strčil ich do vnútorného vrečka saka. Zbalil fascikel a vytratil sa z miestnosti.

3.

Druhý deň ráno

5.12 hod.

Zburcovali nás hneď zrána.

Volali z obvodného oddelenia PZ Šaca na Železiarenskej ulici.

V časti Ludvíkov Dvor sa na zastávke mestskej hromadnej dopravy našla v igelitovej taške pravá horná končatina. Okolie už zabezpečili kolegovia zo spomínaného obvodu. Nič konkrétne sme sa už nedozvedeli.

Jediné, čo sa momentálne dalo urobiť, bol okamžitý presun na miesto zvláštneho nálezu.

Priznám sa, mal som z toho zmiešané pocity.

Včera ľavá, dnes pravá ruka. Žiadne zo zdravotníckych zariadení doteraz nič nenahlásilo. Žije tá žena vôbec? Nechcem vyznieť kruto ani pateticky, ale ak nie, pre jej dobro by to bolo hádam to najlepšie. Napokon, sám som sa prichytil, že nad tým premýšľam. Chcel by som žiť bez končatín? Iste, sú ľudia, ktorí žijú s podobným hendikepom dôsledkom ťažkej autonehody alebo iného nešťastia a ďakujú na kolenách všetkým svätým, že si zachránili aspoň holý život. Skláňam sa pred nimi a ich chuťou žiť.

Nech už to urobil ktokoľvek, a aj napriek tomu udržiava ženu pri živote, neviem si predstaviť jej trápenie a bolesť. Nehovoriac o jej narušenej psychike. Už len myšlienka, že by dotyčná dáma žila a vnímala samu seba bez rúk, bola šílená predstava a krutosť.

Vzdialenosť sedemnástich kilometrov sme zvládli v priebehu niekoľkých minút.

Na miesto sme dorazili traja. Viki, moja maličkosť a cestou sme vzali Karčího.

Kolegovia z KEO (kriminalisticko-expertízneho oddelenia) na čele so Štefanom išli vlastným dodávkovým laboratóriom.